

[Christophersen.]

lige problemer, vi nu er konfronteret med, er nogle, der kan løses omkostningsfrit.

Det er det, mit parti har erkendt, og det er det, regeringen lige så godt først som sidst kan erkende. Hvis den mener noget med sin tale om samarbejde, hvis den mener noget med, at vi står over for en alvorlig og stor opgave, så er det ikke en omkostningsfri opgave. Det forudsætter naturligvis, at regeringen er parat til at sige sandheden om tingene, og her må jeg sige, at jeg savnede et svar fra statsministeren. Derfor vil jeg godt spørge én gang til. Når nu socialdemokratiets ordfører taler om denne store opgave, taler om, at man skal skaffe 4-6 mia kr. på næste års finanslov og taler om, at det nødvendiggør betydelige besparelser, så ville jeg godt høre, hvad det egentlig er, regeringen forestiller sig man skal lægge hovedvægten på. Er regeringen nu parat til at gå ind i seriøse drøftelser om besparelser af en sådan størrelsesorden, at denne opgave først og fremmest løses ved hjælp af besparelser, eller er det en anden og mere ubehagelig vej, regeringen forestiller sig vi skal vandre?

Så har jeg en bemærkning om den diskussion, vi har haft om tillægsbevillingsreserven. Jeg skal ikke sige meget til finansministerens betragtninger frem og tilbage om, hvorfor nu regeringen mente, den burde skrive, som den gjorde, men bare konstatere, at medens vi har haft pause her, så er problemet jo løst på en måde, som vi kan være tilfredse med, idet vi i finansudvalget har vedtaget, også med socialdemokratiets tilslutning, at der nu skal udarbejdes en ansøgning fra regeringens side om en ny tillægsbevillingsreserve. Det er en efter vores opfattelse formelt korrekt løsning. Jeg tror dog ikke, jeg kan stille ministeren i udsigt, at vi af den grund vil være mildere stemt over for den tankegang, som regeringen har på det her felt, men det betyder i hvert fald, at så får vi det, som vi har lagt vægt på, en ramme, inden for hvilken regeringen er nødt til at prioritere sine udgiftsstigninger. Så får vi i øvrigt se, om der i finansudvalget er flertal for en sådan løsning.

Så gjorde statsministeren nogle få bemærkninger. Jeg skal om dem kun sige nogle ganske enkelte ting.

Statsministeren erkendte, at nu nærmer sandhedens time sig, og det er jo værdifuldt.

Man kan sige, det er lidt sent, for det er jo ikke et resultat af en ny situation, som statsministeren siger, at man nu skal i gang med omfattende budgetforbedringer. Det er efter vores opfattelse et resultat af regeringens politik, siden den trådte til, og det er derfor også et resultat, som kunne have været undgået.

Statsministeren taler om, at regeringen har ønsket samarbejde, og at den har søgt samarbejde. Det er klart, at når man nævner en række af de eksempler på samarbejdsresultater, statsministeren nævner, så bider man selvfølgelig mærke i, at det har været resultater, som har været forholdsvis lette at gå til. Jeg tror, at inden vi kan bedømme regeringens vilje til samarbejde, vil vi godt vente et stykke tid endnu for at se, om regeringen også er parat til at samarbejde, når man når frem til de virkelig alvorlige problemer. Det er det, der er prøvestenen, og før regeringen har demonstreret sin imødekommethed over for andre syn på den økonomiske politik end socialdemokratiets eget, tror jeg ikke vi kan tilslutte os statsministerens vurdering af regeringens samarbejdsvilje.

Jeg skal blot her til sidst anbefale, at man stemmer for det dagsordensforslag, som er stillet på en række partiers vegne af hr. Kjeld Olesen.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Finansministeren nævnte, at de eksempler, jeg i mit første indlæg havde på, hvordan man fra socialdemokratiets side ødslede pengene væk, det var bare sådanne nogle små sjaskede beløb, som ikke havde nogen som helst bund i realiteterne. Jeg vil dog lige sige til finansministeren, at der var et par stykker imellem, som androg omkring et par hundrede millioner kroner. Jeg vil da også gerne sige, at der såmænd ikke skal mere end 50 små sjaskede sager à 200 mill. kr. til, før man når op på et beløb på 10 mia kr., og 10 mia kr. er vel immervæk et pænt beløb, vil jeg nok sige, men jeg forstår altså, at det er den måde, man kigger på penge på i den socialdemokratiske regering.

Statsministeren udtalte, at fremskridtspartiet forenkler og forsinket den politiske debat, og at vi dermed skulle skade socialdemokratiet. Dette er i bund og grund forkert. Det er at vende tingene på hovedet.